

TWEEDE DEEL

NEGENDE HOOFDSTUK

De Klopjacht

Joris van Corteville had niet lang gewacht om schier alle krijgslieden van Oudenaarde op te roepen voor een klopjacht in het Geuzenbosch.

En 't was nog vroeg toen een sterke bende de poort verliet en den klimmenden weg naar het woud betrad.

Men wist nu, dat Jacob Blommaert teruggekeerd was in zijn geboortestreek en daar de hoogbaljuw vernomen had, dat zijn voormalige stadgenoot in Oranje's leger een rang bekleedde, stelde hij er hoogen prijs op hem in handen te krijgen.

Weldra bereikten de huurlingen het woud.

Antoon Ravels stapte aan de zijde van den baljuw. Om het hoofd droeg hij nog een band, en schoon de wonde, door den Geuzenkapitein aangebracht, nog niet geheel genezen was, toch wilde de jongeling den tocht meemaken, om, zooals hij vast meende, getuige te zijn van Blommaerts gevangenneming.

Corteville leidde de mannen door een breede dreef.

Hij wist waar Blommaerts hoofdkwartier was en wilde dit omsingelen, hopende Oranje's afgezant zeker in zijn net te vangen.

Nu was hij op der Geuzen domein!

— Ginds hangt een lijk! riep iemand.

Ieder zag op.

— Waar, waar? klonk het?

— 't Is een vrouw! kreet Ravels.

De baljuw ontroerde.

— H. Maria... 't is Juliette, zei hij verschrikt.

En daar hing de Spaansche aan een kloeken tak. Haar hoofd was voorovergebogen en de lange lokken vatten het als in een zwarte lijst.

Het eertijds blank gewaad, nu gescheurd, bevuild, bebloed, stak tegen 't groene loover af.

Corteville stapte bij de doode en blikte omhoog.

Juliette's geopende oogen schenen hem verwijtend aan te staren.

't Eens zoo schoon gelaat was door den vreeselijken doodsangst gruwelijk verwrongen.

Corteville week snel achteruit.

De Spanjaarden vloekten en slaakten woorden van wraak.

— Arme Juliette! mompelde Antoon.

Hoe kwam ze in 't woud?

— Gevlucht voor u! antwoordde de baljuw.

— Voor mij?

— Ze haatte u... mij beminde ze, hernam Corteville...

Maar dat alles is afgeloopen!

— Welk een vreeselijk einde!

De hoogbaljuw blikte weer naar de Spaansche, die zachtkens heen en weer bengelde in den morgenwind.

Corteville sidderde!

Immers hij had daar kunnen hangen... daar aan dien tak, in haar plaats.

Neen de zelfzuchtige sidderde niet om het gruwelijk lot van de vrouw, die zich voor hem had opgeofferd... hij dacht er slechts aan, dat er maar een schrede geweest was tusschen hem en den dood.

De Spaansche huurlingen vloekten en braakten allerlei verwenschingen.

— Snijdt het lichaam af! gebod de baljuw.

Onmiddellijk werd aan dit bevel voldaan en Corteville wierp zijn mantel over het lijk van haar, die hem zoo innig bemind, ja zich voor hem opgeofferd had.

— Wat nu? vroeg Ravels.

— Zij is dood... zei de baljuw onverschillig. Wij mogen nu niet zwak zijn... Geen traan drong in zijn oog.

— Wraak! huilden de Spanjaarden. Dood aan de ketters!
Ravels stond terzijde.

Plotseling sprong een vrouw op hem toe, omklemde zijn keel en riep :

— Mijn kind... mijn Lysbeth... waar is mijn kind! Gij zijt de man, dien ik zoo lange zocht!

De zinnelooze moeder van Lysbeth had den schaker harer dochter herkend.

Ravels was hevig ontzet en poogde zich te verweren, maar de angst verlamde zijn bewegingen.

— Doe dat wijf weg! bracht hij er met moeite uit, want de adem stokte in zijn keel.

Een Spanjaard doorstak Blommaerts zuster met zijn zwaard.

De waanzinnige viel reutelend in een bloedplas.

— Lysbeth was haar laatste woord.

Tegelijkertijd klonk een schot.

Een kogel trof Ravels in den schouder en met een gil viel de jongeling nevens het lijk van Lysbeths moeder, wier bloed zijn wapenrusting kleurde.

De roode krijgsman werd even gezien, maar toen eenige Spanjaarden hem wilden nazetten, was hij verdwenen.

Corteville vloekte van woede. De tocht begon slecht.

De baljuw boog zich over Ravels en mompelde :

— Hij is bewusteloos. Wij moeten verder!

Hij duidde eenige krijgslieden aan en gebod hen den gevallene naar de stad te brengen en er hem zonder uitstel te laten verzorgen.

— En zij? vroeg een Spanjaard, naar Juliette's lijk wijzend.

— Zij is dood, antwoordde Corteville onverschillig. Vooruit, wij moeten onzen tocht vervolgen!

Weer klonk een schot... een der mannen sloeg de armen in de lucht en stortte dood, getroffen in 't voorhoofd, achterover.

— Hel en duivel! riep Corteville. Kom dan voor den dag, ellendig rooversgespuis!

Een kogel was 't antwoord... en een tweede Spanjool viel neer, om nimmer weer op te staan.

Ook de Spanjaarden vuurden, maar hun kogels vlogen verloren tusschen het geboomte.

Nu bleef alles stil en Corteville liet de bende voortrukken.

Doch een boogschut verder klonken drie losbrandingen... en ook drie krijgslieden sloegen ten gronde.

De schoten der Geuzen misten hun doel niet.

De bannelingen moesten spaarzaam zijn met kruit en lood.

De hoogbaljuw was zeer angstig geworden... elk oogeblik kon ook hij getroffen worden.

— Wij zijn verraden! riep hij. We moeten terugkeeren, want tegen een onzichtbaren vijand kunnen wij niet strijden.

Een vijftal driftige Spanjaarden luisterden niet, doch snelden vloekend van toorn verder 't bosch in.

De eerste zag plotseling een vreeselijk wapen schitteren... 't was of het uit den grond oprees... en een zeis maaide hem het hoofd van den romp.

— Margaretha's wraak! huilde Deschepper, en hij snelde op den tweeden vijand toe, dien hij den schedel kloofde.

De wraaklustige Geus geleeke een duivel. Haat verwrong zijn gelaat, vuur gloeide in zijn oogen.

De andere krijgslieden, waarlijk meenend een bovennaatuurlijk wezen te aanschouwen, liepen gillend terug en ijlden de zich snel verwijderende benden achterna.

En nog vielen er schoten, die niet misten, want 't scheen of achter elken struik een Geus verborgen was. De aftocht veranderde in een wanordelijke vlucht en Corteville herademde eerst toen hij veilig door de poort binnen de stede was.

***

De Geuzen hadden na de nederlaag van dien morgen weer moed gevat, want Blommaerts woord bleek waar te zijn: in een strijd van man tegen man behaalden de bannelingen gemakkelijk de zege.

De lijken der Spanjaarden werden met de ongelukkige Juliette in een gemeenschappelijken kuil begraven.

Blommaert liet het overschot van moeder Anna naar zijn hut voeren. Eenige mannen timmerden een kist, en toen de zonne dien avond 't westen met haar goud kleurde, werd vrouwe Lodens nevens Agnes' groeve, ter eeuwige ruste gelegd.

Een Geuzenprediker las een kapittel uit het verboden Boek.

En plechtig klonk het bij 't graf :

« Uit de diepten roep ik tot U, o Heere. Heere hoor naar mijne stemme, laat uwe ooren opmerkende zijn op de stemme mijner smeekinge !

— Zoo gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat. Heere, wie zal bestaan ?

Maar bij U is vergevinge, opdat Gij gevreesd wordt.

Ik verwachtte den Heere, mijne ziele verwacht en ik hope op zijn Woord.

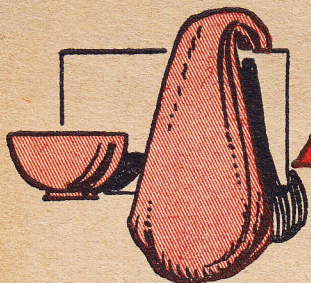
Mijne ziel wacht op den Heere, meer dan de wachters op den morgen.

Israël hope op den Heere, want bij den Heere is goedertierenheid en bij Hem is veel verlossinge en Hij zal Israël verlossen van al zijne ongerechtigheden. »

Het graf werd gevuld en ieder ging ontroerd heen.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

1926